

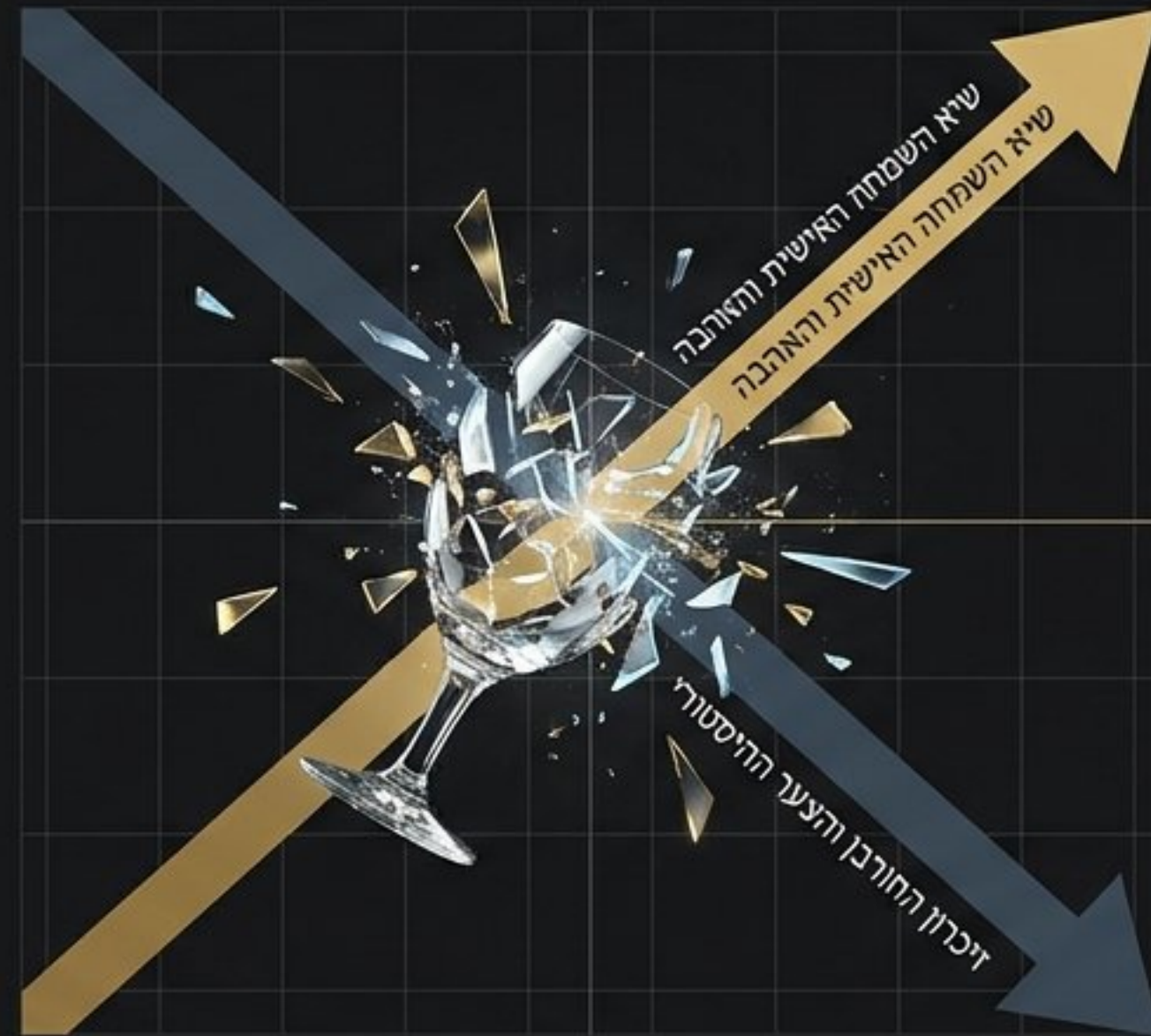

שבר ואיחוי

אנטומיה של תקווה: מן התלמוד ועד לחופה המודרנית -
מסע אל סודה של ירושלים.

מיועד לקריאה והעמקה.

פרדוקס החופה: נקודת המפגש של הזמן

שבירת הכוס: "אם
אשכחך ירושלים, תשכח ימיני...
אם לא אעלה את ירושלים
על ראש שמחתי."

השמחה הפרטית אינה שלמה כל עוד העולם עצמו אינו שלם.

אלגוריתם האבל: הדיון בתלמוד (בבא בתרא ס, ב)

התוצאה: שתיקה. "שלא להתאבל כל עיקר אי אפשר... ולהתאבל יותר מדאי אי אפשר."

הנדסה של זיכרון: "לשייר דבר מועט"

החופה

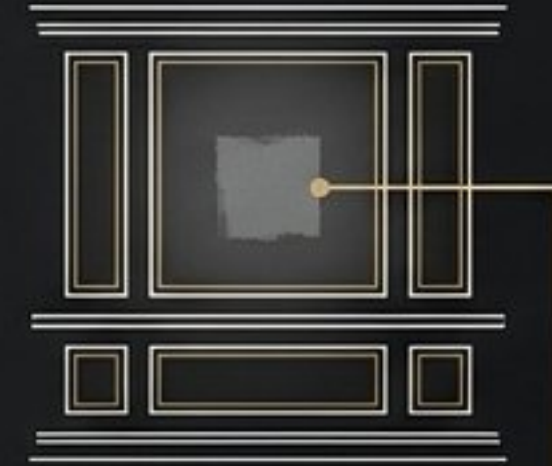
אפר מקלה בראש
החתן / שבירת הכוס

הסעודה

חיסרון קטן
בסעודה

הבית

אמה על אמה
ללא סיד

חכמים יצרו מערכת שבה השבר נוכח בתוך השגרה, אך אינו משתק אותה.

למה דווקא זכוכית? סוד החומר והתקווה

כלי זכוכית

נשבר -> מותך באש -> נוצר מחדש.

"כלי זכוכית שנשברו ניתנים להתכה מחדש
ועשיית כלי מושלם שוב."

כלי חרס

נשבר -> הופך לפסולת.

"שאם יקח כלי חרס יאמרו חס וחלילה
אין לנו תקנה."

חזון הרצל: הגוף האדיר, החי והנושם

"ירושלים הפכה גוף אדיר, חי ונושם"

"נוסף אליו יסוד חדש, רב עוצמה
ומלא שמחה: החיים!"

המהות לפי הרצל: ירושלים כבירה בינלאומית, מוקד של עשייה,
צדקה, רפואה, ודו-קיום בין דתות ועמים. תחייה פיזית וחברתית.

חזון השל: האוזן והעַד של הנצח

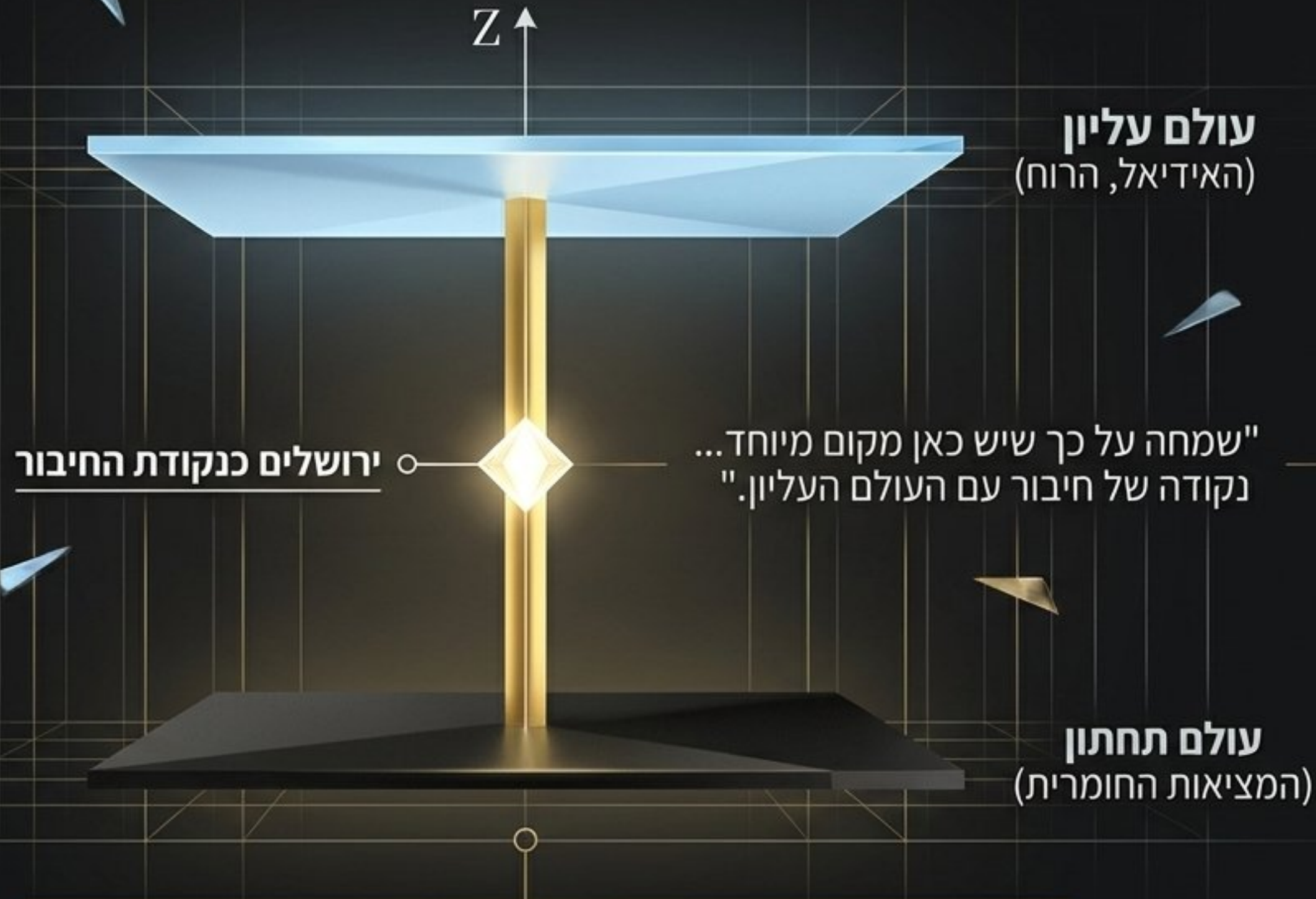
The Acoustic Accumulator

Kotel / Western Wall

המהות לפי השל: ירושלים היא 'אוזן' הקולטת את תפילות הדורות, ו'עַד' אילם שממתין. חייה תלויים בנוכחות האנושית שתדובב אותה: "ירושלים, דברי שוב אל עמנו".

חזון שטיינזלץ: ציר העולם (Axis Mundi)

המהות לפי שטיינזלץ: ירושלים מעבר לזמן ולמצב הפיזי. יש לחגוג את עצם קיומה, גם כשהיא מושפלת, כי היא מקור הברכה האונטולוגי של העולם.

מטריצת החזונות: ירושלים בשלושה ממדים

הרב אברהם יהושע השל	הרב עדין שטיינזלץ	תיאודור הרצל	
עדות חיה, בית, קניין של גורל.	נקודת חיבור מטאפיזית.	עיר תוססת, מוקד עשייה בין-לאומי.	טבע העיר
הזיכרון, תפילות הדורות וההבטחה.	עצם קיומה העל-זמני, מהות שאינה תלויה תלויה במצבה.	כוח החיים והבנייה האנושית.	מקור הקסם
להאזין, לזכור, לייחד את האנושי עם הקודש.	להלל ולשמוח על עצם המהות.	לבנות, לפתח, ליצור חברת מופת.	הקריאה לפעולה

האם ירושלים תחת החופה היא "רק פוליטיקה"?

"ירושלים נוטעת בנו
את השאיפה לשלמות,
ואת הכאב על הפער."
(רגע התובנה בחופה).

"כמוזיקאי... תמיד יש
תחושה שקיימת
שלמות גדולה יותר,
נשגבת ובלתי מושגת."
(תשובת הרב).

"זה פוליטי מדי
להזכיר את ירושלים
בחתונה כל כך אישית."
(דילמת החתן).

ירושלים אינה ויכוח פוליטי; היא
התביעה הפנימית להרמוניה ודיוק.

התיקון

הבנייה והשאיפה לשלמות הרמונית בעולם (הרצל והחתן).

החזון

ההאזנה והחיבור לפזר העולם (חשל ושסיינדלץ).

הזיכרון

הנדסת התודעה על פי התלמוד שחשאירה חלל.

הטקס

שבירת הכוס.
הפעולה הפיזית
וחאינטימית.

"ירושלים אינה רק נקודת ציון על מפה. היא המטריקה
שדרכה לכה האנושות מודדת את תקוותה לשלמות."

מן התיאוריה למעשה: מיצג 'שבר ואיחוי' (פעילות חינוכית)

שלב האיחוי

הצמדת השברים יחד לייצור פסיפס קבוצתי. השבר האישי הופך לבניין משותף.

שלב השבר

כל משתתף כותב על 'שבר זכוכית' קושי או חסרון שהוא מזהה בחברה.

שלב הרקע

פריסת בריסטול שחור כסמל לחורבן, לשבר ולגלות.

מתוך השבר, נולד הפסיפס.

יום ירושלים מזכיר לנו שכאשר אנו אוספים את שברי המציאות ומצמידים אותם בזיכרון, בכאב, ובתקווה משותפת – אנו בונים עתיד מפואר מחדש.

אשנה הבאה בירושלים הבנויה.